

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΕΙΡΑ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

ΕΚΒΑΙΝΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Λένα ἔφυγε.

Ἡ Ριρή ἔμεινε μόνη.

— Δὲν πιστεύω νὰ πάη νὰ φου-
αρήσῃ εἰς θάρος μου, ψιθύρισε.

Τῆ στιγμῇ αὐτῇ χτύπησε πάλιν
ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ κουρέας, Συγ-
χνῶς θῆκαν ἀπ' τὸ δωμάτιο στὸ ὅποιο εἶχαν κλειστῆ κι' ὁ

Γιάννης μὲ τὸν πατέρα του.

— Ὁ Προκόπης κῦτταξε τὸν κουρέα ὑποπτα.

— Τί εἶνε πάλι αὐτός; ρώτησε.

— Ὁ κουρέας, μπαμπά, τοῦ ἐξήγησε ὁ Γιάννης. Θὰ σοῦ κό-
ψῃ τὰ μαλλιά καὶ θὰ σοῦ πάρῃ λίγο τὸ μουστάκι.

— Τὸ μουστάκι!

— Ὁ Προκόπης ἀγρίεψε.

— Ἄ! ὅλα κι' ὅλα! φώναξε. Ἄστεια μὲ τὸ μουστάκι μου
δὲν θέλω. Τέσσερα μεράκια εἶχα στὴ ζωῆ μου. Τὴν ταβέρνα, τὴ
μὰνα σου, ἐσένα καὶ τὸ μουστάκι μου. Τὴν ταβέρνα μὸν τὴν κλεί-
σατε... Τὴ μὰνα σου τὴν ἔχασα... Ἐσένα δὲν ἐξέρω ἂν σ' ἔχω
ἀκόμα. Δὲν μοῦμεινε παρά τὸ μουστάκι...

Γύρισε κατόπιν στὸν κουρέα.

— Πράσσειε καλά, τοῦ εἶπε. Ἄπὸ δαυτο κρέμονται οἱ νόμοι κι'
οἱ προφήτες.

— Ὁ κουρέας ἀρχισε νὰ φλυαρή:

— —Μείνετε ἥσυχος, κύριε. Θὰ δῆτε μὲ τί τεχνίτη ἔχετε νὰ
κάνετε...

Μὰ ὁ Προκόπης δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ πολλὰ λόγια.

Μπήκαν στὸ δωμάτιο.

Ὁ Γιάννης κι' ἡ Ριρή κτυπήθηκαν ἀνήσυχτοι. Τὸ κόψιμο τοῦ
μουστακιοῦ τοῦ Προκόπη ἦταν ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη ἐπιχειρήσι τους.
Καὶ δὲν ἀνησυχῶσαν ἀδικαιολόγητα. Ἄπ' τὸ δωμάτιο ἀντή-
χησε ἔσφαικα θόρυθος, σούσουρο, κακὸ.

Ἦταν ὁ Προκόπης ποῦ ξεφώνιζε σὰν δαιμονισμένος, ἀγρία,
θυμωμένα. Συγχρόνως ἀνοιξε τὴν πόρτα καὶ πρόβαλε ὁ κου-
ρέας τρέχοντας κατατρομαγμένος. Ξοπίσω του ἔτρεχε ὁ Προ-
κόπης, μὲ τὸ ἔνα του μουστάκι στὸ χέρι, φωνάζοντας:

— Παιλημαῖοι! Ἄ, κάθαρα! Μὲ ρεζιλίφετε!... Τί μοῦ-
κανες, μωρέ; Τί μούκανες!...

Καὶ γυρίζοντας στὸ γιου τοῦ καὶ στὴ νύφη του, πρόσθεσε:

— Συνενομημένοι εἴσαστε; Εἶχατε συνενομηθῆ νὰ μὲ μασκα-
ρέψετε!

Ὁ Γιάννης κι' ἡ Ριρή προσπάθησαν νὰ τὸν καθουράσουν.

— Ἠσύχασε, μπαμπά, τοῦ
εἶπε ὁ Γιάννης. Τί πᾶς νὰ
κάνῃς;

— Τί πάω νὰ κάνω; Θὰ
τὸν σκοτώσω τὸν ἀχρεῖο! Μοῦ
χάλασε ὅλη τὴν πρό-
σοψι.

— Μπορεῖ νὰ παραπῆρε
τὸ ψαλίδι, μπαμπά.

— Ποῖο ψαλίδι, παιδί μου;
Αὐτὸς κοινεῖται ὁλοένα. Κι'
ἔπειτα εἴσατε συνενομη-
μένοι σὰς λέω νὰ μὸν ἐπι-
στετε τὰ μουστάκια...

— Τί νὰ τὰ κάνῃς; Πετά-
χηκε καὶ εἶπε ὁ κουρέας,
ποῦ κρουθόταν σ' ὅλο αὐτὸ
τὸ διάστημα πίσω ἀπὸ τὸ
Γιάννη. Τώρα πειὰ τὰ ξου-
ρίσανε κι' οἱ παπάδες.

— Τὸν κακὸ σου τὸν και-
ρὸ! φώναξε ὁ Προκόπης.
Ἐγὼ θέλω μουστάκι ὡς τ'
αὐτιά. Σὰν τὸ Νικοτσάρα.
Θέλω νὰ νιώθω πὸς εἶμαι
ἀντρας. Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ
τὸ ξουρίσανε δὲν ἔχει κα-
νεὶς ποιοὶ εἶνε ἀρσενικοὶ
καὶ ποιοὶ θηλυκοὶ. Γίναμε
ὅλοι ἀνω-κάτω. Ἀρσενικο-
θηλυκοὶ!

— Τὸ κακὸ ἔγινε πειὰ, εἶ-
πε ὁ Γιάννης. Δὲν μποροῦ-
με νὰ τὸ διορθώσουμε.

— Βέβαια, βέβαια, παρα-

πονέθηκε ὁ Προκόπης. Τώρα
πειὰ μὸν τὴ σκάσατε.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε ν' ἀναλάβω
νὰ ρυθίσω τὴν κατάστασι; ρώ-
τησε ὁ κουρέας.

— Σκασμὸς ἐσὺ, ἐξόνο! φώ-
ναξε ὁ Προκόπης καὶ ὄρμησε
τὸν τὸν καταχειρίσθ.

— Θὰ σὰς ψαλιδίσω λίγο καὶ
τὸ ἄλλο κι' ὅλα τελειώσαν, ἐ-
ξήγησε ὁ κουρέας.

Ὁ Προκόπης δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Τώρα πειὰ, ἔτσι ποῦ τὸν
καπᾶνθησαν δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ κι' ἄλλοιῶς.

— Ἐλα... Ἐλα, γέρο τέτοιο, εἶπε στὸν κουρέα. Ἐλα νὰ μὸν
ψαλιδίσῃς καὶ τὸ ἄλλο ποῦ νὰ ψαλιδιστοῦν ἡ μέρες σου.

Ὁ κουρέας τὸν ἀκολούθησε στὸ δωμάτιο. Μὰ ἦταν τρυμαγ-
μένος. Καὶ γυρίζοντας πρὸς Γιάννη καὶ τὴ Ριρή τοὺς εἶπε:

— Σὰς παρακαλῶ, ἂν ἀκούσετε φωνές, νὰ τρέξετε νὰ μὲ
θυάλετε ἀπ' τὰ χέρια του.

Μὰ ὁ Προκόπης δὲν ἀγρίεψε πειὰ. Ὑποτάχθηκε στὸ πεπρω-
μένο του. Ἄφισε τὸν κουρέα νὰ τοῦ ψαλιδίσῃ καὶ τὸ ἄλλο μου-
στάκι. Κι' ὅταν πειὰ ἡ «ἐπισκευή» τελειώσε, θῆκε ἀπ' τὸ δω-
μάτιο κρατώντας στὸ χέρι του τὰ μουστάκια του, ὅλη τὴ λε-
θεντιά καὶ τὴν περηφάνειά τῆς ζωῆς του.

— Μωρέ, συμφορὰ ποῦ τὴν ἐπάθα! μονολογοῦσε. Κῦττα μου-
στάκι... κῦττα φάσσα... Εἶμαι σὰν γεροκλασμένος μ' αὐτές τις
δύο κουτσουλίες ποῦ μ' ἄφησε.

Ἄξασφα ἀντήχησε πίσω του ἡ φωνὴ τοῦ κουρέα, ποῦθγαίνε
αὐτῆ τῆ στιγμῇ ἀπ' τὸ δωμάτιο:

— Μ' ἔνα τέτοιο μουστάκι, κύριε, κατέπληξε τοὺς Γερμανοὺς
ὁ Χίτλερ, ὁ μέγας Χίτλερ!... Μ' αὐτὸ τὸ μουστάκι τοὺς ἔκανε
ἀνθρώπους.

Ὁ Προκόπης νευρίασε.

— Πλήρωσε τὸν νὰ φύγῃ, φώναξε στὸν Γιάννη, γιατί θὰ τὸν
ἐξανείρω!

Ὁ Γιάννης πλήρωσε τὸν κουρέα καὶ τὸν ἔδιωξε.

Ὁ Προκόπης ἔμεινε μὲ τὰ κομμένα μουστάκια στὸ χέρι. Τὰ
κῦτταξε μὲ θλίψι, μ' ἀπογοήτευσι.

Γύρισε τέλος στὴ Ριρή καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν μοῦ δίνεις, παιδί μου ἕνα κομμάτι χαρτί.

Ἡ Ριρή ἀπόρησε.

— Τί τὸ θέλεις; ρώτησε.

— Νὰ διπλώσω τὰ μουστάκια μου. Θέλω νὰ τὰ φυλάξω.

Καὶ ξανακτυπάζοντας τὰ
κομμένα μουστάκια τοῦ ἀρ-
χισε νὰ τὰ μοιρολόγῃ, σὰν
νῆσαν παιδιὰ του ποῦ τοῦ
τὰ πήρε ὁ Χάρως:

— Μουστάκια μου φουκα-
ριάρικα!... Ἰρτζι μου καὶ
καμάρι τῆς μακαρίτισσας...

Εἶδατε δόδες καὶ μεγαλεῖα,
μπόρες καὶ καυγάδες καὶ
νταλῆκια. Τί σὰς ἦταν
γραφοτὸ νὰ πάθετε!...

Τὰ διπλώσε ὑστερα καὶ
τὰ φύλαξε στὴν τσέπη του.

Ἡ Ριρή ποῦ ἀρχισε πειὰ
νὰ συμπληρῶναι τὴν τουα-
λέττα του τοῦδασε καὶ τὰ
γάντια του.

— Εἶνε ὅπου γουρουνόδε-
μα, τοῦ ἐξήγησε.

Ὁ Προκόπης κούνησε ἀ-
πελπισμένα τὸ κεφάλι του.

Προωδέψανε καὶ τὰ
γουρουνοτσάρουκα, εἶπε.

Ἀνεθῆκανε ἀπ' τὰ πόδια
στὰ χέρια!

Ἦταν πειὰ ἔτοιμος.

Ἡ Ριρή τὸν καμάρωνε.

— Θὰ σκάσουν ὅλοι ἀπ' τὸ
κακὸ τους μὸλις τὸν δοῦν,
εἶπε. Τί σὶκ! Τί ὄτ ἐλεγ-
κάνς, τί ἀέρας, τί ὕψος! Ἐ-
πατάν! Ἐπατάν!

— Τί ἐπατάν καὶ κολοκυ-

Ὁ Προκόπης κῦτταξε τὸν κουρέα ὑποπτα

θάν! φώναξε. Μὲ ζαλιόσατε μ' ὅλα αὐτὰ τὰ μασκαραλίκια.
— Μὰ πρέπει νὰ καταλάβῃς, μπαμπά, ὅτι δὲν εἶσαι πειὰ ἐσύ, τοῦ ἐξήγησε ἡ Ριρή. Εἶσαι ἄλλος ἄνθρωπος τώρα. Εἶσαι εὐθὺς πλοῦτος... Ἐρχεσαι ἀπὸ μακριά... Κάθισε, κάθισε νὰ σοῦ ἐξηγήσωμε.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος σὲ μιά καρέκλα.
Ἡ Ριρή ἐξεδίπλωσε μπρὸς τοῦ ἕνα χάρτι.
— Αὐτὸς εἶν' ὁ χάρτης τῆς Βαλκανικῆς, τοῦ εἶπε. Κι' ἐδῶ εἶνε τὸ Βουκουρέστι.
Ἄνθρωπος ἄνθρωπος.
— Αὐτὸς ὁ κορὸς εἶνε τὸ Βουκουρέστι ; ρώτησε.
— Ναι, αὐτό. Κι' ἀπὸ δῶ ἔρχεσαι. Ἐχεις χτήματα δῶ πέρα. ἔχεις πηγάδια!

— Πηγάδια ! Τί πηγάδια ;
— Πηγάδια μὲ πετρέλαιο. Εἶσαι μέτοχος σὲ μιά μεγάλη ἐταιρεία. Ἐχεις ἑκατομμύρια, πολλὰ ἑκατομμύρια. Στὸ Βουκουρέστι εἶχες μεγάλες σχέσεις. Ἐτραῦες μὲ τὸν Τιτουλέσκο, ἔπαιζες χαρτιά μὲ τὸν Ταταρέσκο, γλεντοῦσες μὲ τὸ Μανωλέσκο...

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος νὰ ζαλιόσαι. Τοῦ μιλοῦσαν γιὰ τὸ Δουναβί, γιὰ καταπράσινας ὄχθες, μεγάλες γέφυρες. Τὸν ἔπιασε Πιγγος. Ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται.

— Δὲν μπορῶ πειὰ, φώναξε. Θὰ φύγω. Θὰ πάρω τὰ μάτια μου καὶ θὰ φύγω.

Μὰ ἡ Ριρή ἤξερε καλά τὴν τέχνη της. Γιὰ νὰ τὸν ἀποστομώσῃ προσποιήθηκε πὼς τὴν ἔπιασε ἡ καρδιά της καὶ σωριάστηκε σὲ μιά καρέκλα ἀναστενάζοντας.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς τρομαγμένης.
— Τί ἔχεις, παιδί μου ; τὴ ρώτησε. Τί ἔπαθες ;
— Λίγο νερό... Δῶσε μου λίγο νερό, ψιθύρισε ἡ Ριρή.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἔβλεπε ἔξω νὰ φέρη νερό. Συγκινημένος ὁ Προκόπης ἔκανε ἀνάσθη στὴ νύφη του καὶ συγχρόνως τῆς γλυκομιλοῦσε.

— Δὲν πιστεύω νῆμαι ἐγὼ ἢ αἰτία, τῆς εἶπε.
— Ὅχι, μπαμπά, ἀπάντησε μὲ σβουμένη φωνὴ ἡ Ριρή. Εἶνε ὄργανο... Αἰσθάνομαι μιά στενοχώρια... μιά λιγούρα.

Ἡ μορφή τοῦ Προκόπη φωτιστικὴ γεμίτη γαρά.

— Τότε θάνα ἀπ' τὸ ἔγγονάκι μου, ἀπ' τὸ ἔγγονάκι πού μοῦ ἐτοιμάζει! φώναξε. Ἐτοῖ δὲν εἶνε ;

Ἡ Ριρή χαμήλωσε τὸ κεφάλι της.

— Αὐτὸ εἶνε ! συνέχισε χαρούμενος ὁ Προκόπης. Καλὰ τὸ κατάλαβα. Θὰ δῆς πόσο θὰ τ' ἀγαπῶ, σὰν καὶ σένα, περισσότερο κι' ἀπὸ σένα.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μῆκε μέσα ὁ Γιάννης μ' ἕνα μπουκαλάκι τὸ χέρι.

— Ἐδῶσε στὴ Ριρή νὰ μυριεῖ καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι καλύτερα τώρα ; Φτάνει, ἀγάπη μου, αὐτὴ ἡ καινούργια ζώνη ποῦθλας. Δὲν πρέπει νὰ σφίγγεσαι τόσο.

Ἡ Ριρή γύρισε καὶ κύταξε τὸν Προκόπη.

— Δὲν θὰ φύγῃς τώρα πειὰ, μπαμπά, τοῦ εἶπε.

— Ὅχι, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ Προκόπης. Θὰ μείνω γιὰ τὸ ἔγγονάκι μου.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἀνάσθη μ' ἀνακούφιση.

— Μπράβο, ὄρα ! εἶπε στὸν πατέρα του. Τώρα πειὰ π' ὄνεις λογικὸς, μπαμπά, πρέπει ν' ἀκούσῃς καὶ τὰ παρακάτω. Φτάνει λοιπὸν στὴν Ἀθήνα...

— Κατεβαίνεις ἀπὸ τὸ τραίνο... Χαίρετὰ δεξιά κι' ἀριστερά. Ὅχι πολλὰ λόγια ἄνωγες...

— Ποιοὶ θάνα στὸ σταθμό ; ρώτησε ὁ Προκόπης.

— Ἡ μαμά, ἡ Νιδόν, ἡ Δωρόρα...

— Ποιὲς εἶν' αὐτές ;

— Ἡ ἀδελφή μου καὶ τὸ κοριτσάκι της, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ριρή.

— Δὲν πιστεύω νῆμαι καὶ κανέναν ἔννοος.

— Ὅχι, ὄχι. Μοναχὰ ὁ Ἄλεξ. Μὰ αὐτὸς δὲν εἶνε ἔννοος. Εἶν' ὁ πιὸ στενὸς φίλος μας.

Συγχρόνως ἡ Ριρή σηκώθηκε, ἄνοιξε μιά θαλάσσιον κι' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἕνα χαρτάκι.

— Νά, μπαμπά, εἶπε στὸν Προκόπη. Ἐδῶ σοῦχο γράφει τὸ δρομολογίόν σου κι' ὅλα τὰ σχετικά μὲ τὴν καινούργια σου προσωπικότητα.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος πῆρε τὸ χαρτί, μὲ κάποιο φόβο.

Ἡ Ριρή ἔβγαλε τώρα ἀπ' τὴν μάλ-ἀρμουάρ διάφορα κοριτσάκια.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ ὄργανα πού θὰ μοιράσῃς στοὺς δικούς μας, ἐ-

ξήγησε στὸν πατέρα τοῦ Γιάννη.

— Κι' αὐτὴ ἡ μαμά ; ρώτησε ὁ Προκόπης, δειννώντας μιά μεγάλη μαλλιαρὴ μαμά.

— Αὐτὴ εἶνε γιὰ τὴ Δωροῦλα, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ριρή, ἀκούμπώντας τὴν στὸ κρεβάτι.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος νὰ μιλῇ τώρα στὸν πατέρα του γιὰ τὴ ζωὴ πού θὰ περνοῦσε κοντὰ τους.

— Σοῦχο ἐτοιμάσει, τοῦ εἶπε, στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ ἕνα θαυμάσιον γραφεῖο.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἐξαφνισμένος.

— Γραφεῖο ; ρώτησε. Τί νὰ τὸ κάνω τὸ γραφεῖο πού δὲν ἔξω νὰ γράφω ;

— Δὲν σημαίνει αὐτό, μπαμπά. Δὲν χρειάζεται νὰ ξέρῃς νὰ γράφῃς.

— Πὼς δηλαδὴ ;

— Θὰ βάζῃς νὰ γράφουν ἄλλοι γιὰ σένα. Θὰ σοῦχο ἐφτά-ὄχτῳ γραμματικῶς.

Συγχρόνως ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα καινούργιον πορτοφῶλι μὲ μονόγραμμα καὶ τὸ ἔβασε στὸν πατέρα του, θγάζοντας καὶ κρατώντας ἀπὸ μέσα ἕνα ἐπισκεπτήριο.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἐβλεπε τὸ πορτοφῶλι στὴν τσέπη του.

— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης δειννώντας τοῦ τὸ ἐπισκεπτήριο, κύταξε νὰ δῆς ποιά θάνα ἡ δουλειά σου.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἐσκυψε στὸ ἐπισκεπτήριο καὶ διάβασε: «Προκόπιος Κόλας».

— Πάει καὶ τὸ «-ὄλλος» τὸ δικό μου ! ἀναστενάξε.

— Ναι, μπαμπά, τοῦ ἀπάντησε ὁ Γιάννης, ὑπεγράφη ἕνα μικρὸ διασταγματάκι.

Μὲ τὴν ἔσκαψε καὶ μένα ὁ Πρόεδρος, ἐμονολόγησε ὁ Προκόπης.

Καὶ ρίχνοντας ξανά τὸ βλέμμα του στὸ ἐπισκεπτήριο διάβασε: «Προκόπιος Κόλας. Γενικὰ Ἐπιχειρήσεις».

— Σὰν μπαγαπόντικο μοῦ φαίνεται αὐτό, μουρμούρισε.

— Μὰ νά, μπαμπά, εἶπε ὁ Γιάννης. Γενικῶς Ἐπιχειρήσεις. Δηλαδὴ ὅλα μαζί καὶ τίποτα ὀριζόμενον. Ἄερας φρέσκος θὰ πηγαίνει, ἄερας φρέσκος ἄρχεται κι' ὅλος αὐτὸς ὁ ἄερας θὰ γίνεται λεφτά. Κατάλαβε, μπαμπά ; Καὶ τώρα εἶν' ὄρα νὰ ἐτοιμαστοῦμε. Εἴμαστε μὲ τὴ Ριρή καλεσμένοι στῆς κ. Δέρβου.

Πρέπει νὰ περάσουμε προηγουμένως ἀπὸ κανένα ἀνοπωλεῖο νὰ πάρουμε λίγα λουλουδία. Πρέπει νὰ γίνουν ὅλα γρήγορα. Θὰ φύγομε κατόπι μὲ τὸ ἀεροπλάνο.

— Κι' ἐγὼ ; ρώτησε ὁ Προκόπης.

— Σὺ θάρθῃς στὴν Ἀθήνα κατόπι.

— Ὅποτε θὰ μ' ἀφήσετε δῶ πέρα μοναχό μου ;

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇς, μπαμπά. Θὰ σὲ συνοδεύῃ ὡς τὸ τραῖνο ὁ μαίτρ ντ' ὄτελ. Μιλήσαμε μαζί του κ' εἶν' ὅλα ἐν τάξει.

Τὴν ἴδια στιγμή μῆκε μέσα κι' ὁ καμαριέρης μὲ τὸ πρόγευμα.

— Πάνω στὴ ὄρα ἦρθες, τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης.

Κι' ἄρχισε νὰ τοῦ δῆν διάφορες ὁδηγίες σχετικὰ μὲ τὸν πατέρα του.

Τὸν ἀπογαϊρέθησαν κατόπι.

— Χαίρε, μπαμπά. Καὶ καλὴ ἀνάμιασι.

— Στὸ καλὸ, στὸ καλὸ, καλὴ ἀνάμιασι εἶπε κι' ὁ Προκόπης, οσπαστικῶς κάτω. Τὸ νοῦ σας στὸ ἄγγονάκι μου...

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἔβγαλε.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος μὲ τὸν καμαριέρη, γύρισε τώρα, κύταξε τὸ πρόγευμα καὶ σούφρωσε τὰ φρούδια του.

— Τ' εἶν' αὐτὰ, ἔρε παιδί μου ; εἶπε στὸν καμαριέρη. Ποιὸς θὰ τὰ φάη αὐτὰ ; Ἐγὼ θέλω γὰρ νὰ καταλάβω, δὲν εἶμαι γαρ δέλι.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος ἔβγαλε καὶ τὸδωσε τὸν κατάλογο τοῦ ρεστοράν.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος τοῦρβιξε μιά ματιά καὶ σάστισε.

— Ἄλλος μελάς πάλι αὐτός ! μουρμούρισε. Εἶν' ὅλα γραμμένα φράγκικα.

Καυώθηκε πὼς ψάχνει νὰ ἐρῇ τὰ γυαλιά του στὶς τσέπες του καὶ κατόπι εἶπε στὸν καμαριέρη:

— Δὲν ἔχω τὰ γυαλιά μου ἀπάνω μου. Γιὰ διάβασέ μου ν' ἀκούσω.

Ἄνθρωπος ἄνθρωπος πῆρε τὸν κατάλογο κι' ἄρχισε νὰ διαβάσει:

(Ἄκολουθεῖ)

Ο Προκόπης ἔμεινε μὲ τὰ κομμένα μουστάκια στὸ χέρι.